

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

Zevende paaszondag

Handelingen van de Apostelen 1, 12-14 • Psalm 27 • Eerste Brief van Petrus 4, 13-16

• Johannes 17, 1-11a

Eensgezind volharden

De keuze van de eerste lezing voor deze zondag na Hemelvaart lag voor de hand. De tekst volgt in de Handelingen van de apostelen onmiddellijk op het verhaal van Jezus' hemelvaart. In de tijd tussen Hemelvaart en Pinksteren schildert Lucas ons de apostelen, samen met de vrouwen, de moeder en de broeders van Jezus als een eensgezinde gemeenschap die volhardt in het gebed. Deze lezing vertolkt goed het eigen karakter van deze zondag. Jezus is heengegaan en de Geest is nog niet gekomen. De dagen tussen Hemelvaart en Pinksteren zijn een tijd van wachten, van bidden om de Geest, een soort advent: „Kom, heilige Geest.”

De keuze van de evangelielezing lijkt minder vanzelfsprekend. We horen het eerste deel van het grote gebed van Jezus, dat Johannes laat volgen op de afscheidswaarden van Jezus tijdens het laatste avondmaal. We bevinden ons dus nog vóór Jezus' lijden en sterven. In de synoptische evangelies bidt Jezus in doodsangst in Getsemane. Bij Johannes is dat een groots en sereen gebed geworden waarin Jezus zijn hele leven en zijn zending samenvat. In zijn afscheidswaarden heeft Jezus gezegd dat 'zijn uur gekomen is' en dat Hij wacht op zijn verheerlijking (zie Johannes 13, 1.31). En in het eerste deel van zijn gebed, dat we vandaag lezen, bidt Jezus nu: „Vader, verheerlijk uw Zoon.”

In het Johannesevangelie valt de 'verheerlijking' van Jezus samen met het 'uur' van zijn lijden en dood. In de visie van Johannes is het sterven van Jezus terzelfder tijd zijn verheerlijking en de gave van de Geest. Op het kruis 'geeft Jezus de geest' in de dubbele betekenis van het woord. Hij blaast zijn laatste adem uit en tegelijkertijd schenkt hij de heilige Geest (Johannes 19, 30). Goede Vrijdag, Pasen, Hemelvaart en Pinksteren vallen bij Johannes samen. „Nog maar kort zal Ik bij u zijn, maar de Vader zal u een andere Helper geven, de Geest van de waarheid”, hoorden we Jezus vorige zondag in zijn afscheidswaarden zeggen. Zo komt het dat deze afscheidswaarden van Jezus toch volkomen op hun plaats zijn in de liturgische tijd vóór Pinksteren. Bovendien is het gebed van Jezus in de evangelielezing een versterking en een aanvulling van het gebed van de leerlingen in de eerste lezing.

De schriftlezingen geven aanwijzingen hoe christenen zich in de 'tussentijd' tussen Hemelvaart en Pinksteren moeten gedragen. En niet alleen in die tussentijd, maar hun leven lang. Op de eerste plaats moeten zij een *eensgezind biddende gemeenschap* zijn. Bidden is geen louter individuele aangelegenheid. Iedereen heeft het gebed van allen nodig. Een gezamenlijke toelg op het bidden zal de eensgezindheid vergroten.

Bovendien moeten zij *volharden*. Christen zijn is geen kortstondige bevlieging, maar trotseert tijd en tegenslag. Zie de tweede lezing: lijden en tegenkating zijn geen reden om op te geven, integendeel. „Prijst u gelukkig als men u hoont om de naam van Christus: het is een teken dat de Geest der heerlijkheid op u rust”, schrijft de auteur van de brief. Het woord 'blijven' komt meerdere keren in de schriftlezingen voor en onderstreept het belang van het volharden. De leerlingen *verblijven* in de bovenzaal en *blijven* daar eensgezind volharden in het gebed. Jezus bidt voor zijn leerlingen, die in de wereld *blijven*. Christen zijn is standhouden, in vertrouwen op Jezus, die ons is voorgedaan en die in Gods heerlijkheid ter bestemming is gekomen.

Ten slotte is en blijft Jezus het grote voorbeeld. Het gebed van de christenen mag niet los staan van het gebed van Jezus zelf. Jezus is onze voorspreker, die voor ons bidt en ten beste spreekt. Hij bidt dat het werk dat hij begonnen is – de openbaring van Gods Naam aan de mensen – door zijn volgelingen mag worden voortgezet, in eensgezindheid en in verbondenheid met Hem en met de Vader. Alleen dan zullen zij bij het volbrengen van hun zending vruchten kunnen dragen.

PAUL KEVERS

ZEVENDE PAASZONDAG

4 mei 2008

Eerste lezing *Handelingen van de Apostelen 1, 12-14*

Nadat Jezus ten hemel was opgenomen, keerden de apostelen van de Olijfberg naar Jeruzalem terug. Deze berg ligt dichtbij Jeruzalem op sabbatsafstand. Daar aangekomen, gingen zij naar de bovenzaal waar ze verblijf hielden: Petrus en Johannes, Jakobus en Andreas, Filippus en Tomas, Bartolomeüs en Matteüs, Jakobus, zoon van Alfeüs, Simon de IJveraer en Judas, de broer van Jakobus. Zij allen bleven eensgezind volharden in gebed samen met de vrouwen, met Maria, de moeder van Jezus, en met zijn broeders.

Tweede lezing *Eerste Brief van Petrus 4, 13-16*

Dierbaren,

Verheugt u in de mate dat gij deel hebt aan het lijden van Christus; dan zult gij juichen van blijdschap, wanneer zijn heerlijkheid zich openbaart. Prijst u gelukkig, als men u hoort om de naam van Christus: het is een teken dat de Geest der heerlijkheid, die de Geest van God is, op u rust. Zorgt dat niemand van u te lijden heeft als moordenaar of dief of boosdoener of aanbrenger. Maar wie als christen lijdt, moet zich niet schamen, maar God eren met die naam.

Evangelie *Johannes 17, 1-11a*

In die tijd sloeg Jezus zijn ogen ten hemel en zei: „Vader, het uur is gekomen. Verheerlijk uw Zoon, opdat de Zoon U verheerlijke. Gij hebt Hem immers macht gegeven over alle mensen om eeuwig leven te schenken aan allen die Gij Hem gegeven hebt. En dit is het eeuwig leven, dat zij U kennen, de enige ware God en Hem die Gij hebt gezonden, Jezus Christus.”

„Ik heb U op aarde verheerlijkt door het werk te volbrengen dat Gij Mij hebt opgedragen te doen. Gij, Vader, verheerlijk Mij thans bij Uzelf en geeft Mij de heerlijkheid, die Ik bij U had eer de wereld bestond.”

„Ik heb uw Naam geopenbaard aan de mensen die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt. U behoorden ze toe; Mij hebt Gij ze gegeven en zij hebben uw woord onderhouden. Nu weten zij dat al wat Gij Mij gegeven hebt van U komt. Want de boodschap die Gij Mij hebt meegedeeld, heb Ik hun meegedeeld, en zij hebben ze aangenomen en naar waarheid erkend dat Ik van U ben uitgegaan, en zij hebben geloofd dat Gij Mij hebt gezonden.”

„Ik bid voor hen. Niet voor de wereld bid Ik, maar voor hen die Gij Mij gegeven hebt, omdat zij U toebehoren. Al het mijne is van U en het uwe is van Mij. Zo ben Ik in hen verheerlijkt. Ik blijf niet langer in de wereld, zij echter blijven in de wereld, terwijl Ik naar U toe kom.”